

KOLME KUVAA SEURAKUNNASTA

Viime viikolla olin toimittamassa seurakuntavaalien ennakkoäänestystä. Monet äänestämässä käyneistä totesivat vaalitoimituksen jälkeen: ”Nyt on velvollisuus suoritettu.” Toiset puolestaan sanoivat: ”Tämä on etuoikeus”.

Myös kotiaäänestystä toimittaessani koin olevani toivottu vieras. Moni oli odottanut vaalivirkailijan saapumista malttamattomana. Eräs äänestäjä sanoi äänestystoimituksen jälkeen: ”Oli niin ihanaa, kun sai äänestää.”

Näistä kommentteista ja kokemuksista syntyy kuva ihmisistä, joille oma kotiseurakunta on tärkeä. Seurakunnan asiat eivät ole heille samantekeviä, vaan päinvastoin erittäin merkittäviä. Niin merkittäviä, että he kokevat äänestämisen seurakuntavaaleissa olevan velvollisuus, oikeus tai ihanaa.

Kokonaan toisenlainen kuva välittyy niistä uutisista, joissa kerrotaan ihmisten eronneen seurakuntien jäsenyydestä joukoittain esimerkiksi pari viime viikon aikana. Syitä näihin eroamisiin on arvailtu, mutta mitään varmaa asiasta lienee vaikea sanoa.

Tutkimusten mukaan yleisin syy kirkosta eroamiseen on jäsenyyden merkityksettömäksi kokeminen. Kirkko on kuin osuuskauppa tai jokin yhdistys. Jos toiminnalla ei koeta olevan merkitystä omaan elämään, niin erotaan sitten. Tämä kuva on täysin päinvastainen ensimmäisen, ennakkoäänestäjien ajatuksista syntyneen kuvan kanssa.

Moni vaikuttaa tänä aikana ajattelevan, että uskoa voi ilman kirkkoa ja seurakuntaa. Ajatus on älyllisesti epärehellinen. Missä ihmeessä ihminen on kuullut uskosta, jollei juuri seurakunnassa? Missä ihminen saa hoitoa uskolleen, ellei juuri tuon uskovien yhteisön keskellä?

Seurakunnassa jaetaan sakramentteja, tutkitaan Raamatun sanaa ja kokoonnutaan rukoilemaan yhdessä. Jos ihminen kokee, että kyllä hän näin uskoo ja haluaa uskoaan hoitaa, missä ihmeessä hän saa siihen mahdollisuuden, jollei seurakunnan keskellä? Ajatus, jonka mukaan tuosta kaikesta haluan olla osallinen, mutta mitään en itse sille halua antaa, ei mielestäni ole kristillisen rakkauden täyttämä.

Siksi kolmas kuva, joka mielessäni on ajatellessani kirkkoa ja kristillistä seurakuntaa, on kuva Kristuksesta. Kun hänen sanansa olivat loukanneet monia, ja nämä olivat lähteneet pois hänen luotaan, hän kysyi 12 opetuslapseltaan: ”Haluatteko tekin mennä pois?” Siitä, mitä hän oli opettanut, hän ei tinkinyt. Hän ei kysellyt, kuka maksaa laskun, vaan maksoi sen itse, aina siihen saakka, että antoi henkensä koko maailman puolesta.

Tästä toimintatavasta voimme oppia tänäänkin. Kristuksen kirkko on yhteisö, jonka päänä on Kristus itse. Koska näin on, kirkko on minulle rakas yhteisö ja haluan kantaa siinä vastuuta. Jos muut eivät halua ajatella samalla tavalla, olen siitä surullinen, mutta en voi sille mitään. Kristus ei koskaan pakottanut ketään seuraansa, vaan kutsui ihmisiä luokseen ja kun he tulivat, Hän antoi heille tehtävän valtakunnassaan.

Tällaisia kutsuja ja tehtäviä saamme isänpäivänä olla jakamassa, kun käymme äänestämään seurakuntavaalien varsinaisena vaalipäivänä. Jotkut kutsutaan seurakunnan vastuunkantajiksi luottamustehtäviin. Me muut saamme olla kantamassa vastuutamme äänestämällä. Samalla se, että

äänestämme, kertoo: Kirkko ei ole minulle samantekevä, minä haluan olla mukana sen elämässä,
minä haluan vaikuttaa sen toimintaan.

Ville Väkeväinen
Simon kirkkoherra